Ἰδιοκτήτης καὶ Ἀρχισυντάκτης ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΞΕΝΟΣ

ΑΡΙΘ 229—.ΤΟΜ. Ε΄. ΑΘΗΝΑΙ, Τετάρτη 18 Μαρτίου 1892 ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Οἱ ἐγγραφόμενοι δι' ἓν ἔτος νέοι συνδρομηταὶ ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1892, λαμβάνουσι δωρεὰν τοὺς πέντε ἤδη ἐκδοθέντας τόμους τοῦ περιπετειώδους καὶ ἐγκυκλοπαιδικοῦ μυθιστορήματος τοῦκ. Στεφ. Ξένου, τὰ «Νόθα Τέκνα», ὅσοι δὲ ἐξακολουθήσωσι τὴν συνδρομήν των καὶ διὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος 1893 θὰ λάβωσι δωρεὰν πλῆρες τὸ μυθιστόρημα ἐξ ἑτέρων 4 τόμων ἐκδοθησομένων ἐντὸς τοῦ ἔτους.

Ἡ συνδρομὴ προπληρωτέα,ἄνευ δὲ τῆς πληρωμῆς δὲν παραδίδονται ἢ ἀποστέλλονται οἱ τόμοι.

Ὁ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ δὲν δημοσιεύεται τὴν Δευτέραν. Ἡ Κυριακὴ ἀφίεται πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν τε ἐργατῶν καὶ συνεργατῶν. Μόνον σπουδαιότατα συμβάντα δύνανται νὰ ιαρρήξωσι τὸν ἄλλως τε ἀπαραβίαστον τοῦτον κανόνα.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Ἐνταῦθα καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐτησία	δρ. 30	ἑξαμ. δρ. 15
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ	δρ. χρ. 45	δρ. χρ. 26

Αἱ πληρωμαὶ τῶν συνδρομῶν τοῦ «Βρεττανικοῦ Ἀστέρος» γίνονται εἰς τὰ γραφεῖά μας κείμενα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ προαστείου ἀρ. 8 ἀπέναντι τοῦ νεοκτίστου θεάτρου τοῦ κ. Μπαλάνου· ἐκεῖ ὅστις θέλει εὑρίσκει καὶ τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Αἱ ἀποδείξεις πληρωμῆς τῶν συνδρομῶν θὰ φέρωσι μόνον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἰδιοκτήτου κ. Στεφάνου Ξένου, πᾶσα δὲ τοιαύτη, μὴ φέρουσα τὴν ὑπογραφήν του εἶνε ἄκυρος.

ΤΙΜαΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Πάσης διατριβῆς μὴ ἀπαδούσης πρὸς τὸ προγεγραμμένον πνεῦμα τοῦ Βρεττανικοῦ ἀστέρος ἐν μὲν τῇ πρώτῃ σελίδι ὁ στῖχος ἅπαξ μὲν καταχωριζόμενος τιμᾶται 10 λεπτ. δὶς 60, 6κις 50, ἐν δὲ τῇ 4ῃ καὶ 8ῃ σελίδι ἅπαξ 60, δὶς 40, πολλάκις 30, τῶν δὲ ἀγγελιῶν καὶ εἰδοποιήσεων ὁ στίχος ἅπαξ λεπ. 20, δὶς 15, πολλάκις 10.

Ἕνεκα τῆς ἀλλαγῆς τινῶν μελῶν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ «Βρεττανικοῦ Ἀστέρος» καὶ ὅπως μὴ διακοπῇ τῶν ἀναγνωστῶν τῶν τριῶν μυθιστοπημάτων ἡμῶν ἡ συνέχεια ὁ «Βρεττανικὸς Ἀστήρ» θὰ δημοσιεύεται μετὰ τὴν μεσημβρίαν ἑκάστως μέχρι τῆς 3ης Ἀπριλίου εἰς σελίδας τέσσαρας ἀντὶ ὀκτὼ ἐὰν δὲ τὸ γραφεῖον ἡμῶν τακτοποιηθῇ πρότερον καὶ πρὸ τῆς 3ης.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ πρώτη σελὶς θ' ἀφιεροῦται εἰς μικρὸν κύριον ἄρθρον ἐπὶ τῶν τῆς ἡμέρας·

Ὁ μέχρι σήμερον Διευθυντὴς τοῦ «Βρεττανικοῦ Ἀστέρος» ἀποχωρίζεται ἐκ τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν.

ΕΓΧΩΡΙΑ

Ο ΜΕΓΑΣ ΔΟΥΞ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα ἀφικνεῖνται ἐνταῦθα ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας Μ. Δοῦξ Γεώργιος. Ὁ Μ. Δοῦξ εἶχε κατέλθει εἰς τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην καὶ μετέβη κατόπιν εἰς τὴν Ἀλγερίαν χάριν τῆς ὑγείας του, ἤδη ὅτε ὁ καιρὸς ἐβελτιώθη ἐν Ἑλλάδι ἔρχεται ἵνα διατρέψῃ ἡμέρας τινὰς εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν. Τὸν Μ. Δοῦκα θὰ ὑποδεχθῶσιν ἐνταῦθα οἱ Βασιλεῖς, θὰ κατοικήσῃ δὲ ἐν τοῖς Ἀνακτόροις.

×

ΑΥΑΚΗΡΥΞΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ

Αἱ ἀνακηρύξεις τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν γενήσονται τὴν 9ην ἐπιόντος μηνὸς Ἀπριλίου, ἤτοι τὴν Πέμπτην τῆς Διακαινησίμου, αἱ δὲ προτάσεις τῶν ἐκλογέων περὶ τῶν ὑποψηφίων δέον νὰ ἐπιδοθῶσι μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς 8ης τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἤτοι τὴν παραμονὴν τῆς ἀνακηρύξεως.

×

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣ

Ἀπηγορεύθη ἀπὸ τῆς προχθὲς δι' ἀστυνομικῆς διατάξεως ἀπὸ τῆς 20 τρέχοντος μηνὸς μέχρι τῆς 10ης Αὐγούστου ἡ κυνηγεσία τῶν θηρευομένων ζώων ὡς καὶ ἡ ἔκθεσις καὶ πώλησις κυνηγίου κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχήν.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΣ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐπειδή τινες τῶν ἐνταῦθα κ. συνδρομητῶν μας παρεπονέθησαν, ὅτι δὲν λαμβάνουσι τὸν «Βρεττανικὸν Ἀστέρα» παρακαλοῦνται πάντες οἱ κ. συνδρομηταὶ καθὼς καὶ οἱ μὴ συνδρομηταὶ οἱ ἀνέκαθεν λαμβάνοντες δωρεὰν τὸ φύλλον, ὅπως εἰδοποιῶσι αὐθημερὸν ἡμᾶς ὁσάκις ἡ διανομὴ τοῦ φύλλου δὲν γίνεται τακτική.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τὸ γνωστὸν παρὰ τῇ νέα Ἀγορᾷ Κατάστημα Ἀποικιακῶν Ἀδελφῶν Ἰωάν. Πρινοπούλων (πρώην Πυρρῆ) ἐκομίσθησαν ἐσχάτως χαβιάρι μαῦρο ἀρίστης ποιότητος πωλούμενον πρὸς 20 δραχμὰς τὴν ὀκᾶ, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ εἴδη. Οἱ βουλόμενοι προσελθέτωσαν καὶ θὰ μείνωσι λίαν εὐχαριστημένοι.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ τῆς Ἰατρικῆς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ θέλων νὰ ἀσκηθῇ πρακτικώτερον ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ζητεῖ Φαρμακεῖον ὅπως ἐργαζόμενος τῷ χορηγεῖται καὶ δίωρος ἄδεια καθ' ἑκάστην.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κύριοι συνδρομηταὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ ἄλλων μερῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ οἱ μὴ πληρώσαντες ἔτι τὰς συνδρομάς των καθὼς καὶ οἱ μέλλοντες νὰ καταταχθῶσι νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὸν «Βρεττανικὸν Ἀστέρα» νὰ πέμπουν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ κ, Στεφάνου Ξένου τὴν συνδρομήν των, ἄλλως τε ἡ ἀποστολὴ τῆς ἐφημερίδος θὰ διακόπτεται καὶ πρὸς γνῶσιν των. Τὸ μέτρον τοῦτο ἡ διεύθυνσις ἀπεφάσισεν ὡς γενικὸν μέτρον δι' ὅλους τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς ὅπως ἀποφύγῃ διαφωνίας, εἶνε δὲ μόνη ὑπεύθυνος διὰ πᾶσαν καθυστέρησιν τοῦ φύλλου μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ ἀντιτίμου.

125 # ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΠΛΕΚΤΑΝΗ—ΠΛΕΚΤΑΝΩΝ

ΗΤΟΙ
ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥ 1760—1856

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ
ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΠΕΝΤΕ.
Ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄

(συνέχεια).

Ὁ χορὸς

— Λάβε ἀκόμη καὶ ταῦτα· μία, δύο, τρεῖς, τέσσαρας, πέντε.... καὶ ἑπτά, ὀκτῶ, ἐννέα, δέκα, ἕνδεκα, δώδεκα, δέκα τρεῖς, δέκα τέσσαρας, δέκα πέντε, δέκα ἕξ, δέκα ἑπτά, δέκα ὀκτώ, δέκα ἐννέα, εἴκοσι.

Ἔφερεν εἰς τὸ ἄγριον πρόσωπον τῳόντι εἴκοσι τρομερὰ ραπίσματα ὁ φοβερὸς Ποτέμκης, ἅπερ ἠντύχησαν ὅλον τὸ καλλιντήριον ὡς νὰ τὰ ἔδιδεν εἰς δεκαετὲς παιδάριον, χωρὶς ὁ δολοφόνος τοῦ Πέτρου νὰ προφέρῃ λέξιν ἢ νὰ ἀντιτάξῃ τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν.... ἔρριψε μόνον ἄγριον ὄμμα πρὸς τὸν Παλαιολόγον, ὡς νὰ τοῦ ἔλεγε σὺ εἶσαι ἡ αἰτία.

Εἰς πᾶν ἄλλο ἔθνος εἰς τὴν Γαλλίαν ἢ Ἀγγλίαν οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ ἰσχὺς τοῦ Ποτέμκη εἰς ἀνώτερος ἀξιωματικὸς πρὸ πάντων ἔπρεπε εἰς τοιαύτην τρομερὰν προσβολὴν καὶ ὕβριν νὰ σύρῃ τὸ ξίφος του, καὶ τὸ βυθίσῃ εἰς τὸ στῆθος του ἢ νὰ ζητήσῃ μίαν μονομαχίαν καὶ ν' ἀποθάνῃ, ἀλλ' ὄχι ποτὲ καὶ ζήσῃ κατησχημένος. Ἄθλιε κατάσκοπε ἔξελθε πάραυτα τῆς Μόσχας... Διατάτεσαι ὑπ' ἐμοῦ τοῦ Ποτέμκη νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν πόλιν Μοχιλὼφ νὰ περιμένῃς τὰς περαιτέρω ὁδηγίας τοῦ ἀρχιστρατήγου Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν, τοῦ ἀρχιναυάρχου τοῦ Εὐξείνου, τῆς Κασπίας καὶ Ἀζώφ, τοῦ μεγάλου Χετμάνου τῶν Κοζάκων τοῦ πρίγκιπος καὶ κόμιτος Γρηγορίου Ἀλεξάνδροβιτς Ποτέμκη!!

Ὑπέφερε τὴν ὕβριν καὶ ἄνευ ἀντιλογίας μὲ κρεμμαμένην κεφαλὴν ὡς εἵλως τῆς Σπάρτης ἀφῆκε τὸν χορὸν (α) ὁ τυραννικώτερος πρὸς τοὺς ὑποδεεστέρους του στρατηγὸς Πασίκης.

— Ὑμεῖς κύριε ναύαρχε, στραφεὶς πρὸς τὸν Ριβᾶς προσέθεσεν ὁ Ποτέμκης, λυποῦμαι νὰ βλέπω, ὅτι λανθάνεσθε τοῦ προορισμοῦ σας. Ἡ Μόσχα στόλους δὲν ἔχει. Ἡ Μόσχα κανονιοφόρους δὲν ἔχει ἂν ἦσθε τοὐλάχιστον εἰς Κρονστὰδ ἠδυνάμην κἄτι νὰ ἐννοήσω.

Διὰ τίνα λόγον ἀπὸ ἀντισυνταγματάρχην σᾶς μετέπλασα ἀντιναύαρχον, διότι μὲ εἴπατε, ὅτι τὸ στοιχεῖον σας εἶνε ἡ θάλασσα καὶ ὅμως ψοφᾶτε κατὰ τὸ λέγειν διὰ τὴν ξηρὰν καὶ τὰς μολιντικὰς κοινωνίας.... Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς κάμω μίαν ἐρώτησιν.... εἶνε δύο ὧραι μετὰ τὸ μεσονύκτιον πεπερασμέναι....Δύνασθε πρὶν τῶν τριων ν' ἀναχωρήσετε διὰ Χερσῶνα; ἢ ἂν δὲν σᾶς ἀρέσῃ ὁ Εὔξεινος Πόντος, δύνασθε εἰς τὰς τέσσαρας καθ' ἣν ὥραν σκοπεύω ν' ἀναχωρήσω κἀγὼ διὰ Πετρούπολιν νὰ τεθῆτε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Σιβηρίας;

Ὁ ἀγύρτης ἰταλός, ὁ ἐξαπατήσας τὴν δυστυχῆ πριγκίπισσαν Ταρρακανὼφ διὰ τοιαύτης σκληρότητος ἔμεινεν ἄλαλος ὡς εἴδωλον ἐνώπιον τοῦ Ποτέμκη φοβούμενος μὴ ἡ ἐλαχίστη ἀντιλογία καὶ πρὸς τοῦτον φιλοδωρήσει τινὰ ἐκείνων τῶν ραπισμάτων ἅτινα ὁ σύντροφός του τόσον ταπεινῶς ὑπέφερεν. Ἐννοητέον ὅτι δὲν ἀπώλεσε οὔτε μίαν στιγμὴν ἐξῆλθε καὶ ἀνεχώρησε διὰ τοῦ πρώτου ἐνώπιόν του ὀχήματος.

Ἡ κυρία Καρδαμίτζωφ ἠγνόει τοὺς λόγους ὅλων τούτων τῶν συμβάντων, ἠγνόει ὅτι Ρηβᾶς καὶ Πασίκης ἦσαν κατάσκοποι, ἠγνόει τὴν συνέντευξιν τοῦ κόμιτος Ποτέμκη καὶ τῆς πριγκιπίσης Δασκώφ, ὅταν δὲ ὁ Ποτέμκης στραφεὶς πρὸς ταύτην τῆς εἶπε.

— Κυρία ἐλπίζω ἀνάλλοτε ἔχω τὴν εὐαρίστησιν νὰ σᾶς συναπαντήσω, ἐλπίζω λέγω νὰ σᾶς εὕρω εἰς τὴν συναναστροφὴν ἀνδρῶν ἐντιμοτέρων.

Ὀρθωθεῖσα ἡ κυρία αὕτη ἤρξατο νὰ λέγῃ καλὰ ἔπαθον πρίγκιπα, τὸ ἤξιζεν οἱ μασκαράδες....ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ κλέπτουν τὰ χρατιά; κοτζὰ ἀμιράλιος καὶ κοτζὰ Τζενεράλες.

Εἰς ὀλίγα λεπτὰ καὶ ἡ σάλπιγξ αὕτη ἡ προορισμένη νὰ ἠχήσῃ τὰ ἐπινίκια τῶν δύο κατασκόπων ἔκαμε τὰ περιστατικὰ καὶ τὴν τύχην ἀμφοτέρων τούτων εἰς ἅπαντας τοὺς προσκεκολημένους γνωστὰ καὶ μὲ χιλίους μύθους κατεπλήρωσε τὴν ἐπαύριον τὴν Μόσχαν.

Μίαν ὥραν μετὰ ὁ Ποτέμκης ἐγκατέλειψεν καὶ ὁ ἴδιος τὴν ἀρχαίαν τῆς Ρωσσίας πρωτεύουσαν λαβὼν εἰς τὸ ὄχημα τουμόνον τὸν Στέφανον Παλαιολόγον. Ἡ ἀκολουθία του εἰς ἣν προσετέθη ὁ υἱὸς τῆς κομίσσης Οὐϊσκοβάτης καὶ ὁ Λάμπρος Κατζώνης δὲν ἀφῆκε τὴν Μόσχαν ἢ εἴκοσι ὥρας μετὰ ταῦτα.

Εἶνε περιττὸν νὰ περιγράψωμεν τὴν θλίψιν καὶ ἀγανάκτησιν τῆς πριγκιπίσσης Δασκὼφ διὰ τὴν ἀποτυχίαν... Οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν δύνανται, ὅπως ἕκαστος βούλεται νὰ ἐκτιμήσῃ ν' ἀποδοκιμάσῃ τὴν θέσιν της, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῶν.

Μία φιλόδοξος ψυχὴ καὶ εἷς πολυμήχανος νοῦς ἐντὸς σφριγῶντος φιληδόνου σώματος εἶνε τὰ κύρια μέταλλα τῶν ἀνθρωπίνων ἡφαιστίων.

Ἡ πριγκίπισσα ποτὲ δὲν ἔχυσεν πρὶν κρουνοὺς δακρύων ἐκ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀπομακρύνσεώς της ἐκ τῆς αὐλῆς τῆς Αἰκατερίνης ἕως τὴν νύκτα ταύτην.

Μεταφέρομεν τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν εἰς Πετρούπολιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ΄.

Εἷς ἕτερος χορός

Ὀφείλομεν νὰ πηδῶμεν τὰ ἔτη σὺν τῷ αὐτῷ τάχει δι' οὗ τὴν μίαν τῶν παρειῶν τοῦ τουρκικοῦ κολοσσοῦ ὁ Ἀλῆ-πασσᾶς ταχέως ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐπ' αὐτῆς ᾠκοδώμησεν αἰφνηδίως δυναστείαν ἐπαπειλοῦσαν τὴν ἰδίαν κατάκτησιν τούτου τοῦ κολοσσοῦ ἀναχαιτίζουσαν δὲ πρὸ παντὸς τοὺς φιλοδόξους σκοποὺς τῆς ὑπερβορείου γείτονός του ἣν τινα ἄλλως τε μὲ βαθυτέραν ταύτης διπλωματίαν ἐκολάκευεν, ἐνέπαιζε καὶ προέδιδεν.

Ἐκ τοῦ ἔτους λέγομεν τοῦ παρελθόντος κεφαλαίου δηλ. τοῦ 1783, πηδῶμεν εἰς ἐκεῖνο τοῦ 1790 καὶ ἐκ τῆς Μόσχας μεταφέρομεν τὸ θεατρόν μας εἰς Πετρούπολιν ἐν τοῖς ἰδίοις τοῦ Πέτερωφ ἀνακτόροις ἔνθα τότε κατῴκει ἡ μεγάλη Αἰκατερίνη.

Τὸ ἔτος τοῦ 1790 ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ εἶνε ἰσάκις ἐπίσημον ὡς ἐκεῖνο τοῦ 1769 διότι πάλιν τὸ πανελλήνιον συνεταράσσετο καὶ σφοδρῶς ἐκυματίζετο ἐκ τῆς πολιτικῆς τῆς Ρωσσίας, πάλιν κατωθεῖτο ἐξωτερικῶς πρὸς μίαν δευτέραν ἀδιοργάνιστον καὶ πρόωρον ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ Σουλτάνου πάλιν ἐπαπειλεῖτο ἐκ συνεπειῶν καὶ ἀποτελεσμάτων ἅτινα μόνον σήμερον ἤρξαντο νὰ ἐξέρχονται εἰς φῶς ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ τῆς διπλωματίας πέπλου ἐφ' οὗ ἦσαν κεκρυμμένα καὶ γίνονται τοῖς ἔλλησι ὁρατά.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐκάθητο ἐπὶ χρυσῆς μεγάλης καὶ εὐρείας καθέδρας ἔχουσα ἐπαγκουβημένα τὰ νῶτα ἐπ' αὐτῆς. ἔχουσα τὸ ἓν γόνυ ἐπὶ τοῦ ἄλλου ὡς ἀνὴρ κουνοῦσα παλινδρομικῶς τὸν μικρὸν πόδα της πεφυλακισμένον εἰς μεταξωτὸν λευκὸν μαργαροφόρον σανδάλιον.

Ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα γυμνῶν βραχιόνων διὰ νυκτερινὴν συναναστροφὴν κεκαλυμμένη ἦτο δι' ἀδαμάντων ἴσων τῆς ἀξίας ἑνὸς ὁλοκλήρου κράτους καὶ δι' ἀφθόνου ψιμμυθίου μιλτωτοῦ ...

Ἐκάθητο εἰς τὸ καλλυντήριον αὐτῆς καταφώτιστον ὑπὸ λαμπρῶν φανῶν συσκευασμένον διὰ πλούτου, φιλοκαλίας, καὶ καλλιτεχνίας ἀπαραμίλλου, καὶ περιέχοντος πᾶν ὅτι ἡ πολυτέλεια ἡ ἐπίδειξις ἡ ἀνάπαυσις ἡ τροφὴ καὶ ἡ ἡδυπάθεια ὠρέγοντο. Ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Αἰκατερίνης ἦσαν συσσωρευμένα νέφη ὀργῆς, πλὴν οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν κάθυγροι καὶ ὁ μηχανικῶς σειόμενος πούς αὐτῆς ὡς τὸ ἐκκρεμὲς ὡρολόγιον ἐδείκνυεν ὅτι τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ καρδία της κατεβασανίζετο ὑπό τινος σκληρᾶς ἀμφιρρεπείας.

Ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς Γιοβανόφνα ὀρθία ἐπρόσφερε τὴν ἐπὶ προσκεφαλαίου χρυσοῦ τιμαλφολίθου ἀτίμητον Τιάραν της.

— Τί χρησιμεύουσιν Γιοφανόφνα μου οἱ ἀδάμαντες οὗτοι;

Τίποτε ... πάρωρα πλέον! οἱ ἀδάμαντες δὲν κρύπτουσι τὴν ἡλικίαν! δὲν ἐπαναφέρωσι τὸ κάλλος, δὲν ἐμπνέουσι τὸν εἰλικρινῆ ἔρωτα! ... καὶ ὁ Χριστὸς γνωρίζει ὅτι μόνον τὰ τρία ταῦτα πράγματα εἶνε ὅτι ἐκ τοῦ ματαίου τούτου κόσμου οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ ὠνομάσουν εὐδαιμονίαν ... νεότης! κάλλος! ἔρως! ἐτονθόρυσε ἐντὸς τῶν ὀδόντων της καθ' ἑαυτήν.

Φεῦ! ἰδοὺ μία ἄλλη εἰκοστὴ πέμπτη τοῦ Ἀπριλίου! Γιοβανόφνα ἐξηκολούθησεν... ἐνθυμεῖσαι πιστή μου Γιοβανόφνα τί ἦτο ἡ ἡμέρα αὕτη εἰς ἐμὲ πρὸ τριάκοντα ἐτῶν; ἦτο ἡμέρα εὐφροσύνως, ἀγαλλιάσεως, διασκεδάσεων καὶ ὀνείρων γλυκυτάτων ἡ ἡμέρα τῶν γενεθλίων μου!... τώρα ναί! ὡς νεκρικὸς κώδων ἐπενθυμίζει μαύρους στοχασμούς! ...εἴκοσι πέντε Ἀπριλίου 1729, ἐγεννήθην ἰδοὺ τὸ 1790 ... φεῦ! ἑξήκοντα καὶ ἑνὸς ἔτους εἶμαι σήμερον Γιοβανόφνα.

Φρικτή, φρικτοτάτη τῆς φύσεως αὕτη ἡ δυσαναλογία. Τὸ σῶμα νὰ γυράσκῃ πρὸ τῆς ψυχῆς... καὶ τὴν καρδίαν μου ἐπιρραεζομένην ὑπὸ πυκνῶν ἀδυναμιῶν πλὴν οὐχὶ ἔτι γηράσκουσαν, σήμερον τοὐναντίον αἰσθάνομε τὸν ἔρωτα βαθύτερον καὶ γλυκὺν τόσον ἢ ὅτε νεοτάτη ἠσθάνθην τοῦτον διὰ τὸν Πονιατόφσκην καὶ τὸν Ὀρλὼφ... τὸν Λανσκόην μου... τοῦτο γῆρας δὲν καλεῖται... Ἀλλὰ τὸ ἴδιον δὲν εἶνε καὶ μὲ τούτους; Ποῖος τῶν ἐραστῶν μου σήμερον μὲ ἀπονέμῃ τὸν ἴδιον ἔρωτα: Καὶ ἔρως μὴ ἰσάκις ἀνταποδιδόμενος εἶνε ὦ φεῦ, κόλασις καὶ ὄχι ἔρως!.. Νομίζεις ὅτι ἀγνοῶ ὅτι ὁ ἔρως τούτων εἶνε προσποιημένος; ὅτι ἂν δὲν ἤμην αὐτοκράτειρα δὲν ἤθελον κἂν ρίπτει τὰ ὄμματά των ἐπ' ἐμοῦ; ἤθελον εἶσθε ἐν τῇ ἰδίᾳ θέσει σου Γιοβανόφνα... οὐδεὶς ἀνὴρ ἤθελε στρέφει τὴν κεφαλήν του νὰ μὲ ἰδῇ.

— Ἔχε τὴν εὐλογία μου κόρη μου... μὰ τίς σᾶς εἶπεν ὅτι οὐδεὶς ἀνὴρ στρέφει νὰ μὲ ἰδῇ... ἔχω κἀγὼ τοὺς ἰδικούς μου!!! μὲ ἦθος σπουδαῖον ἡ γραῖα θαλαμηπόλος εἶπεν.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐγέλασε βεβιασμένως.

— Γιοβανόφνα, μ' ἔκαμες καὶ ἐγέλασα! Προσέθεσεν ἤμην τόσον μελαγχολικὴ ἀπόψε, τόσον εὐερέθιστος ὥστε νομίζω ὅτι ἔχω ἕνα πλάκωμα εἰς τὸ στῆθος...

— Νὰ προσκαλέσω τὸν Μομόνωφ. Εἶνε ὁ μόνος ὅστις δύναται νὰ σᾶς εὐδιαθετήσῃ. Τὸ λαμπρό μου τοῦτο παλικάρι φαίνεται τόσον νὰ σᾶς ἐρᾷ.

— Σιωπὴ Γιοβανόφνα! ὁ Μομόνωφ ἀποστρέφεται τὰς ὥρας καθ' ἃς εἶνε ἠναγκασμένος νὰ διαμένῃ πλησίον μου. Εἶνε διὰ τοῦτον χρόνοι καὶ αἰῶνες... ρεμβάζει ἀκαταπαύστως, εινε ὡς ἕρμαιον ψυχρός... καὶ ὅταν προσποιεῖται τοὺς βεβιασμένους παροξυσμοὺς τοῦ ἔρωτός του εἶνε ἄχαρις καὶ ἀνεπιδέξιος ὡς τὸν λησμονοῦντα ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τὸ μέρος τοῦ ἠθοποιοῦ... Ὁ Μομόνωφ μάθε μὲ προδίδει... Γιοβανόφνα τὸ γνωρίζω εἶνε νέος... διόλου δὲν λυποῦμαι... ἔκαμα ἤδη τὴν ἀπόφασίν μου, ἔκαμα ἤδη τὴν ἐκλογήν μου... ἀπεφάσισα νὰ τὸν ἀντικαταστήσω διὰ τοῦ Πλάτωνος Ζούβωφ... Ἓν μόνον πρᾶγμα αἰσθάνομαι ὅτι δὲν εἶμαι πλέον εἰς κατάστασιν νὰ ἀλλάζω τόσον συχνὰ ἐραστὴν χωρὶς νὰ κατασπαράσσω τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν ὑγείαν μου νὰ καταστρέφω... ἐπιθυμῶ νὰ διέλθω εἰς τὴν φιλίαν καὶ τὸν ἔρωτά τους μόνον... αὕτη τώρα εἶνε ἡ μόνη μου ἀδυναμία. Ἂν ἔζη ὁ Λανσκόης μου... Ὁ Ποτέμκης μου εἶνε τώρα μακρὰν εὑρίσκεται χιλιάδας βέστρια μακρὰν εἰς τὰ μεσημβρινὰ τῆς ρωσσίας, τιμῶν τὰ ρωσσικὰ ὅπλα μαχόμενος ὑπὲρ τοῦ σταυροῦ καὶ κατὰ τῆς ἡμισελήνου (α)... Γιοβανόφνα πέμψον καὶ προσκάλεσον τὸν Μομονωφ νὰ εἰσέλθῃ ..

Ἡμισείαν ὥραν μετὰ τὴν συνομιλίαν ταύτην ὁ Μομόνωφ ἐπαρρησιάσθη ἐντὸς τοῦ καλλιντηρίου καθ' ἣν ὥραν ἡ Αἰκατερίνη ἔχυνε πικρὰ δάκρυα.

—Τί ἔχεις καὶ κλαίεις; πολυπόθητός μου Κάτιγκα!.. ὦ πόσον ὡραία εἶσθε ἀπόψε ριπτόμενος πρὸ τῶν ποδῶν της, οὗτος ἔκραξεν ἅμα εἰσῆλθεν....

— Μεμονώφ, μακρὰν τοῦ νὰ εἶμαι ὡραία πρέπει νὰ εἶμαι παραλλοιωμένη ἐκ τῆς ταραχῆς... γνωρίζεις διατί εἶμαι τόσον τεταραγμένη τὴν στιγμὴν ταύτην...

— Ὄχι τρυφερά μου Κάτιγκα!... δὲν φαίνεσθε τεταραγμένη...

— Γνωρίζεις φίλε μου ποία ἡμέρα εἶνε αὕτη, λαμβάνουσα τὴν χεῖρα του ἡ Αἰκατερίνη καὶ τοῦτον κατὰ πρόσωπον θεωροῦσα προσέθεσεν.

— Ἅπασα ἡ Ρωσσία τὴν γνωρίζει καὶ τὴν ἑορτάζει σήμερον... εἶνε ἡ τῶν γενεθλίων σου πεφιλημμένη μου Κάτιγκα... θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ δεχθῆτε ὡς μικρὰν ἐνθύμησιν τὴν ἁπλῆν ταύτην πόρπην μὲ τὴν εἰκόνα μου... ἐνόμισα ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ μόνον δῶρον ὅπερ ἠδυνάμην νὰ προσφέρω εἰς τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας μου κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην.

— Ἡ εἰκών σου Μομονώφ!!... Εἶνε τῳόντι ἀπόψε τὸ καταλληλότερον πρὸς με δῶρον σου... ὁλοκλήρους σελίδας τοῦ βίου μου καὶ σὺ θὰ καθέξῃς Μομονώφ!!...

Ἡ Αἰκατερίνη ἠτένισε πρὸς μικρὸν ἐπὶ τούτου τὰ ὄμματά της εἶτα τὴν εἰκόνα του ἠσπάσθη, οἱ ὀφθαλμοί της ἤρξαντο συγχρόνως νὰ χύνωσι δάκρυα πολλά. Ἀποσπάσασα εἶτα ἐκ τοῦ στήθους της τὸν μέγαν μονόλιθον ἀδάμαντα χιλιάδων πολλῶν ρουβλίων ἀξίας ὅστις ὡς πόρπη τῇ ἐχρησίμευεν τὴν νύκτα ἐκείνην ἀντεκατέστησε τοῦτον πάραυτα διὰ τῆς εἰκόνος τοῦ εὐνοουμένου της.

— Λάβε τοῦτο; Μομονώφ... ὅπερ σὲ παρακαλῶ νὰ δώσῃς πρὸς τὴν μέλλουσαν σύζυγόν σου.

Ὁ Μομόνωφ ἥπλωσε μηχανικῶς τὴν παλάμην, ἔλαβε τὴν πόρπην πλὴν ἔμεινεν ὡς ἕρμαιον ἄλαλον εἰς τὰς λέξεις ταύτας...

— Ἀγαπητέ μοι Μομονώφ. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων μου καγὼ συνηθίζω νὰ δίδω δῶρον πρὸς τὸν κάτοχον τῆς καρδίας μου... ἐσκέφθην, ἐσυλλογίσθην καὶ εὑρίσκω ὅτι τὸ μεγαλήτερον δῶρον ὅπερ δύναμαι νὰ σὲ κάμω... εἶνε μία μόνη μοι εὐτυχία, συνέλαβον τὴν ἰδέαν νὰ σὲ νυμφεύσω μὲ τὴν χαριτόβρυτον θυγατέρα τῆς κομήσης Βρούς τὴν πλουσιωτέραν κληρονόμον τῆς αὐτοκρατορίας μου.

Ἐν τῇ ἀκοῇ τῶν λόγων τούτων ὁ Μομονὼφ ἐθορυβήθη καὶ ἐμάσσηεν εἰς τοὺς ὀδόντας του ποτέ.... ὄχι...,

Ἔγεινε δὲ ὠχρὸς ὡς ὁ κηρὸς ὡς νὰ ἐπρόκειτο ὁ γάμος νὰ λάβῃ χώραν τὴν αὐτὴν ἑσπέραν.

(α) Ὁ ἱστοριογράφος Καστέρας ἀναφέρει ὅτι τὸ συμβντοῦτο ἔλαβε χώραν ὄχι εἰς Μόσχαν ἀλλ' εἰς τὴν ἰδίαν Μοχιλών.

(α) Λέγεται ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαυσκόης ἡ Αἰκατερίνη ἐν μιᾷ στιγμῇ ἀδυναμίας ἐνυμφεύθη τὸν Ποτέμκην μυστικὰ τὸ 1764, πλὴν οὐδεμία τούτου ὑπάρχει ἀπόδειξις.

(ἀκολουθεῖ)

125 # ΤΟ ΠΑΡΟΝ

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΣΚΟΠΕΛΙΔΗΣ

ΗΤΟΙ
ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΒΑΡΑΘΡΑ
ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥ 1850 — 1881.

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΙΣ ΕΞ ΤΟΜΟΥΣ
Ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ΄.

Ἡ ἐλεημοσύνη.

Οἱ ὑπηρέται ἐκόμισαν δίσκον μὲ τὰ ἀναγκαῖα τοῦ προγεύματος ἐκτὸς τῆς θύρας ἡ δὲ κ. Χάουερ εἰσελθοῦσα ἔστρωσε ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς κλίνης ἐφ' ἧς ἡμιεκάθηντο τὰ δύο ταῦτα περίεργα εἰς τὸν χαρακτῆρα ὄντα. Ἔθεσε δὲ ἐγγὺς τῆς κλίνης τράπεζαν μὲ τὰ φαγητὰ καὶ τὸν καφφέ.

— Σᾶς ἔκαμα μίαν καλὴν ὀμελέταν καὶ τινα τηγανητὰ νεφρὰ εἶπεν ἡ κ. Χάρτλεη.... πέρνεις πολὺ γάλα ἱππότα!... θέλεις τὸν καφφὲ γλυκόν.... ἠρώτησε μετ' ἀφελείας τὸν πρόμαχον τῆς ἐλευθερίας τῶν δούλων Ἑλλήνων ἡ πότνια μήτηρ.

— Ἀρκετὸν γάλα καὶ πολὺ ζάκχαριν μαμὰ ἂν εὐαρεστεῖσθε ἀπεκρίθη ὁ ἥρως μας ὅστις ἤρχισε νὰ ἐξοικειοῦται μὲ τὸν βίον ἐκεῖνον.

— Ἡ μήτηρ προσέφερε τότε πρῶτον εἰς τοῦτον πινάκιον περιέχον τὸ πρόγευμα ὁμοίως καὶ τὴν κύθην τοῦ καφφὲ εἶτα πρὸς τὴν θυγατέρα της. Ἀμφότεροι δι' ἐκτάκτου ὀρέξεως τὸ πρόγευμα κατεβρόχθιζον.

Λαβοῦσα κάθισμα ἡ κ. Χάουερ ἐκάθησεν ἄντικρύ των συνδιαλεγομένη καὶ οὐκ ὀλίγας ἐσφενδόνιζεν ἀνοησίας ἐν τῇ πεζότητι αὐτῆς. Ἡ θυγάτηρ διὰ βλεμμάτων συχνὰ διέκοπτε ταύτας.

Ἡ σκηνὴ ἀηδὴς καὶ ἀπίστευτος ὡς ἔοικεν ὅμως πρὸς τοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ καλῶς ζήσαντας ἢ μᾶλλον ἀσώτους οὐδόλως ἔστη ξένη.

— Ποίαν ὥραν ἐπέστρεψεν ὁ Τώμ; γνωρίζεις μαμά, τὸν ἤκουσες νὰ εἰσέλθῃ; ἐπῆγες διόλου εἰς τὸν κοιτῶνά του... δόσε μου ἕνα ἄλλο κουπάκι καφέ.

Εἶπεν ἡ βαρώνη ἐπιστρέφουσα πρὸς τὴν μητέρα τὴν κενὴν κύθην.

Ἡ μήτηρ ἔλαβε ταύτην πλὴν οὐδεμίαν ἔδοσεν ἀπάντησιν.

— Δὲν ἀκοῦς μαμά!.... διατί δὲν ἀποκρίνεσαι; ἐντόνως ἐπερώτησεν ἡ θυγάτηρ.

— Δὲν ἐπέστρεψεν ἔτι Ἄννη μου σκυθρωπῶς ἀπήντησεν ἡ μήτηρ.

— Τὸ διαλόπαιδον!... ἄφες τον νὰ ἔλθῃ μίαν φορὰν καὶ ἐγὼ τὸν διορθώνω.

Ἔκραξεν ἡ ἀδελφὴ θυμοειδῶς. Ἔρριψε συγχρόνως βλοσσηρὰ πρὸς τὴν κ. Χάουερ βλέμματα ὡς νὰ αἰτιᾶτο τὴν διαγωγὴν τοῦ υἱοῦ της.

— Εἶνε ἀδύνατον Ἄννη μου νὰ ζήσῃ πολὺν χρόνον ὁ υἱὸς οὗτος τόσον ἰσχνὸς ὅπου εἶνε ἂν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ξενυκτᾷ καθ' ἑσπέραν· δὲν τοῦ δίδω πολλὰ ἔτη ἡ μήτηρ εἶπεν, εἶτα προσέθεσε δι' ἀπαθοῦς ὕφους, ἔχει τοιαύτην τάσιν πρὸς τὴν φθίσιν, τὸ στῆθός του εἶνε τόσον στενόν, τώρα ὅτε ἀπτύσσεται καὶ ὀφείλει νὰ προφυλάσσεται φαντάσου δὲν τὸν μέλλει τίποτε.... οἷος δήποτε καιρὸς καὶ ἂν εἶνε δὲν δύναται νὰ μείνῃ εἰς τὸν οἶκον... ἐξέρχεται...

— Ὀφείλετε νὰ τὸν νουθετήσετε..... πραγματικῶς εἶνε πολὺ λεπτοκαμωμένος... ἐπαρατηρήσατε εἰς τὰς παρειάς του δύο ἐρυθροὺς κύκλους τ' ὁποῖον εἶνε εὐνοϊκὸν σημεῖον εἶπεν ὁ κ. Σκοπελίδης... ἐγὼ θὰ τοῦ ὁμιλήσω σπουδαίως ἅμα εὕρω κατάλληλον εὐκαιρίαν προσέθεσεν.

— Σ' εὐχαριστῶ ἀγαπητέ μοι ἱππότα, γνωρίζω, ὅτι σᾶς σέβεται παρὰ πολύ... ἀγαπᾷ τόσον πολὺ τὰ χρήματα καὶ σέβεται πολὺ ὅποιον τοῦ δίδει πολλὰ χρήματα ἀνοήτως εἶπεν ἡ μήτηρ.

— Πιθανὸν ἕνεκα τῆς πυκνῆς ὀμίχλης νὰ τὸν ἐκράτησαν νὰ κοιμηθῇ εἰς τοῦ δουκὸς Ὀμὰλ τὴν ἔπαυλιν, διέκοψεν ὑψηλοφώνως ἡ Ἄννη Κίερμαν ἐκτοξεύσασα τρομερὰ βλέμματα πρὸς τὴν μητέρα της διὰ τὴν μεγίστην ἀνοησίαν ἣν ἐξέφρασεν... εἶτα μὲ ὕφος μελαγχολικὸν προσέθεσεν.

Δὲν γνωρίζεις τί ἀκολουθεῖ μαμά!... μὴ σὲ κακοφανεῖ... Ἐκτὸς τῶν τεσσαράκοντα λιρῶν ὅπου ἔχασε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα καὶ τοῦ τὰς ἐπλήρωσες ἔχασεν ἄλλας πεντήκοντα καὶ ὅτι ἀνέβημεν εἰς τὸν κοιτῶνά μας ἦλθε καὶ ἤρχισε τὰς παρακλήσεις ὅπως τοῦ τὰς πληρώσω τί νὰ κάμω! ἠναγκάσθην διὰ τὴν ὑπόληψίν μας νὰ τοῦ τὰς δώσω... μάλιστα ὁ μνηστήρ μου ἐδῶ καὶ ἔχεις νὰ τοῦ τὰς ἐπιστρέψεις

— Πενῆντα λίρας! καλλίτερα νὰ μὲ τὰς ἔδιδεν ἐμὲ ὁ ἱππότης ἔκραξεν ἡ κ. Χάουερ ἐπιλήσμων ἐν τῇ φιλοχρηματίᾳ της γινομένη. Οἱ ὀδόντες της σπασμωδικῶς ἐκλείσθησαν μετὰ τὴν προφορὰν τῶν λόγων τούτων καὶ τὸ κάτω χεῖλος ἐδιπλώθη ἐπὶ τοῦ ἄνου. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς βαρώνης ἦσαν πλήρεις ἀγανακτήσεως, πλὴν συγχρόνως ἐκρήξασα τὸν συνήθη αὐτῆς κροτερὸν γέλωτα δι' οὗ προσεπάθει νὰ καταπνίξῃ ἢ ὑποκαλύψῃ τὰς προφερομένας παρὰ τῆς μητρὸς ἀνοησίας ἐφώνησε.

— Εἶνε περιττὸν Μαμά! νὰ προσποιῆσαι τὴν φυλάργυρον καὶ φιλοχρήματον, ἂν δὲν τοῦ τὰς ἐπλήρωνα θὰ τοῦ τὰς ἐπλήρωνες καὶ κύριος γινώσκει πόσας ἔχεις ἔτι νὰ πληρώσῃς διὰ τοῦτον.... μία ἀπὸ τὰς αἰτίας ὅπου ἐπιθυμῶ νὰ θέσῃς μίαν ὥραν ταχύτερον τὰς δώδεκα χιλιάδας λίρας εἰς τὴν τράπεζάν μου, καὶ καταγράψεις τὴν ἔπαυλιν ταύτην ὡς καὶ τὸν οἶκον τῆς ὁδοῦ Βέρκλεη εἰς τὸ ὄνομά μου εἶνε, διότι φοβοῦμαι ὅτι ὁ Τὼμ μὲ τὸ πάθος τ' ὁποῖον ἔχει διὰ τὸ σφαιριστήριον καὶ τὰ ἱπποδρόμια θὰ καταρροφήσῃ ὅλην τὴν περιουσίαν ἣν σὲ ἐγκατέλειψεν ἡ μακαρίτισα Σοφία Βρόδλεη καὶ τουλόγου σου ἔχεις τοιαύτην ἀδυναμίαν πότε μὲ τὸ ἕνα σου παιδὶ πότε μὲ τὸ ἄλλον πότε μὲ ἐμέ... εἶσαι τοιοῦτον μεταβλητὸν πλᾶσμα ὥστε τίς δὲν δύναται ποτὲ νὰ βασισθῇ πρὸς σὲ Μαμά. . τὸ γνωρίζεις καὶ ἡ ἰδία.

— Ἔχεις δίκαιον Ἄννη μου! ἀπεκρίθη ἡ κ. Χάουερδ ρίπτουσα τὰ βλέμματα κατὰ γῆς καὶ μειδιῶσα διὰ τὸ πρόσωπον τῆς κωμῳδίας τὸ ὁποῖον ἔπαιξεν ἡ πολύτεχνος θυγάτηρ της.

— Τώρα μαμὰ σάρωσε ἐκ τοῦ μέσου τὰ πράγματα ταῦτα καὶ φέρε μας τὰς ἐφημερίδας καὶ μερικὰ μυθιστορήματα ἐπάνω νὰ διασκεδάσωμεν προσέθεσε μετὰ παιδικῆς ἀφελείας.

— Πολὺ καλὰ Ἄννη μου... πολὺ καλά...

Ἡ κ. Χάουερδ ἔπραξεν ὅπως διετάχθη, εἶτα σκύψασα εἰς τὸ οὖς τῆς θυγατρός της ἐζήτησε δέκα λίρας διὰ τὰς ἀνάγκας της.

Ἡ παράδοξος Λαῒς ἀφοῦ μικρὸν ἐποίησε μορφασμὸν ὑψηλοφώνως εἶπεν.

— Θὰ εὕρῃς τὰ κλειδιά μου εἰς τὸν θύλακα τῆς ἐσθῆτος μου.

Ἐνῷ ἡ κ. Χάουερδ ἔψαχνε τὸν θύλακα διὰ τὰς λίρας καὶ οὐχὶ τὰ κλειδιὰ ἡ θύρα κρούεται καὶ ὁ Γεώργιος εἰσέρχεται ὅλος χαρμόσυνος.

— Καλὴ ἡμέρα κύριε ἱππότα.... πῶς ἀπεράσατε ἀπόψε... ἠρώτησεν σφίγκων τὴν χεῖρα του, μέχρι αἱμωδιάσεως.

— Πολὺ καλά! ἀξιόλογα ἀπεκρίθη οὗτος.

— Καλὴ ἡμέρα ἀδελφή μου ἀσπαζόμενος ταύτην προσέθεσεν, ὁποία διαβολομίχλη... ντέμ! ἐπιάσθη ἡ ἀναπνοή μου, καὶ λαβὼν ἓν κάθισμα ἐνθρονίσθη ἄντικρυ τοῦ ἱππότου ἡμῶν.

Ὁ κ. Σκοπελίδης τὸ νῦν ἦτο καθολικῶς ἐν τῷ στοιχείῳ του... δὲν ἐσυστέλετο πλέον διανοούμενος ὁποίας ἐσφαλμένας ἰδέας ἔχουν εἰς Ἑλλάδα περὶ Ἀγγλικῶν ἐθίμων. Βεβαίως τὸ νῦν ἐπίστευεν ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ οἱ μνηστευμένοι θεωροῦνται νυμφευμένοι.

— Ἡ ἡμέρα αὕτη εἶνε διὰ χαρτοπαίγνιον ἱππότα ἀξίζει νὰ κάμωμεν ἓν μικρὸν ἐκαρτεδάκι μειδιῶν εἶπεν ὁ Γεώργιος.

— Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ἀπεκρίθη ὁ κ. Σκοπελίδης.

— Ὑπάγω νὰ φέρω τὰ χαρτιά.

— Δὲν ἐννοεῖτε νὰ τὸ στρώσετε ἐδῶ εἶπεν ἡ βαρώνη βλοσσηρῶς θεωροῦσα τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς... ἔχομεν ν' ἀναγνώσωμεν.

— Δύνασαι ν' ἀναγνώσῃς τουλόγου σου ἀδελφή, ἡμεῖς δὲν σ' ἐμποδίζομεν εἶπεν ὁ Γεώργιος..... θὰ παίξωμεν μόνον δύο τρία παιγνίδια.

Ἡ μήτηρ ἔφερε τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ μυθιστορήματα ὁ Γεώργιος τὰ χαρτιά. Ἡ βαρώνη παρεδόθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Χρόνου, ὁ ἱππότης καὶ ὁ παρὼν ἢ μέλλων γυναικάδελφος εἰς τὸ ἐκαρτέ, ἡ δὲ κ. Χάοσερδ διευθύνθη πάλιν κάτω εἰς τὸ ἀγαπητόν της μαγειρεῖον.

Ἐχαρτόπαιζαν μέχρι τῆς πέμπτης ὥρας μ. μ. ὅταν ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ παρρησιάζεται ὁ Τὼμ μᾶλλον ὡς φάσμα ἢ ἀνθρώπινος μορφὴ ἡ ὠχρότης του ὁμοίαζε τοῦ πίου ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐκστραγγίσθη ἐκ τοῦ προσώπου του πᾶσα ρανὶς αἵματος, εἶχε τὴν κόμην ἀτιμέλητον. Τοῦ περιλαιμίου του ὁ κοσιδὸς ἐκ τοῦ μέσου τοῦ λαιμοῦ ἐκυμάτιζεν ὑπὸ τὸ ἀριστερὸν ὠτίον του οἱ ὀφθαλμοί του ἐξεῖχον καὶ ὑέλιζον δὲν ἐκλονεῖτο ὡς οἱ μέθυσοι ἐκ τοῦ οἴνου πλὴν δὲν ἦτο καὶ σταθερὸς εἰς τὰς κνύμας του ὁ εὔελπις οὗτος μεῖραξ.

— Καλὴ ἡμέρα ἱππότα!... καλὴ ἡμέρα ἀγαπητή μου ἀδελφή... τί καλὴ φωτιὰ ἔχετε ἐδῶ... ὢ τί ἀναπαυτικὰ ὅπου εἶνε ἐδῶ προσεγγίζον τὸ πῦρ εἶπεν.

— Ἐννοεῖς Τὼμ καλὴ ἑσπέρα!.... τί χάλια εἶνε αὐτά;.... δὲν ἐπῆγες διόλου εἰς τὴν κλίνην ἀπόψε;.... μέχρι τῆς ὥρας ταύτης...

— Ὄχι!... ἐπαίξαμεν μὲ τούς...

— Εἶνε αἶσχος!... φρικτὸν αἶσχος ἡ διαγωγή σου Τώμ!... ἐβάλθης μὲ τὰ σωστά σου νὰ φονεύσῃ ἑαυτόν... κάμε ὅτι θέλεις.... οὐδεὶς πλέον τὸν μέλλει δι' ἐσέ.... οὐδεὶς σὲ λυπεῖται.

Διέκοψεν ἡ Ἄννη Κίερμαν.

— Τί ἀνοησίας προφέρεις! ἀγαπητή μου ἀδελφὴ θὰ φονεύσω ἑαυτόν διότι παίζω βιλιάρδον... εἶνε ἴσα ἴσα ἡ καλιτέρα γύμνασις τοῦ σώματος ὅπως δυναμώσω τοῦτο. Κυνικῶς εἶπεν οὗτος.

— Ἰδὲ τὸ πρόσωπόν σου εἰς τὸ κάτοπτρον .... εἶσαι ὡς φάντασμα.

— Ἡ κίτρινη ὁμίχλη κάμει ἐδῶ μέσα ὅλους καὶ φαίνονται ὡς φαντάσματα, μειδιῶν ἀπεκρίθη οὗτος συστρέφων τὰ χείλη του .... τί παίζεται ... ποῖος χάνει; ἠρώτησε τὸν Γεώργιον.

— Ἐγὼ χάνω, ἀπεκρίθη ὁ κ. Σκοπελίδης. Χάνω σχεδὸν τρεῖς λίρας... ἔχει μίαν φρικτὴν π ᾶ σ α ν ὁ ἀδελφός του.

— Γεώργιε, ὅταν τελειώσῃς τοῦτο τὸ παιγνίδι ἄφησε σὲ νὰ παίξω μόνον τέσσαρα παιγνίδια πρὶν ὑπάγω εἰς τὴν κλίνην... Ἔχασα πάλιν ἕνα σωρὸν λίρες εἰς τὸν Βιλλιάρδον διὰ τοῦτο ἔμεινα τόσον ἀργά...

— Διόλου, κύριε!... πρέπει νὰ παύσῃ αὐτὸ τὸ χαρτοπαίγνιον εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ἔκραξεν ἡ Ἄννη Κίερμαν ἐκπιπιζομένη ἀκαριαίως. Ἔδραξε τότε μετ' ὀργῆς πλεῖστα τῶν χαρτίων εἰς τὰς δύο παλάμας της καὶ πηδήσασα ἡμι-Εὔα ἐκτὸς τῆς κλίνης τὰ ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ. Κάμετέ μοι τὴν χάριν καὶ οἱ δύο σας νὰ μὲ δείξετε τὴν πλάτην σας... ἔχω ἀναπαύσεως ἀνάγκην. Τὼμ πήγαινε νὰ κοιμηθῇς... καὶ σὺ Ἔρως ἂν τοὺς ἐγκαρδιώνῃς οὕτω πολὺ συντόμως ἔχεις νὰ διαζευχθῇς ἐμὲ καὶ νυμφευθῇς τούτους, διότι δὲν θὰ τοὺς ἔχῃς ξεκολημόν, ὅρια ὡς βλέπεις οὗτοι δὲν γνωρίζουν... ἔξω παρακαλῶ. . γρήγορα, οἱ πόδες μου ἐπάγωσαν ὀρθία στεκομένη. Ἡ ἀδελφὴ συγχρόνως ἡμιήνοιξε τὴν θύραν καὶ δὲν ἐσκόπευε νὰ κλείσῃ ταύτην ἢ ὅτε οὗτοι ἦσαν ἐκτός.

Ἀμφότεροι ἐξῆλθον χωρὶς νὰ προφέρουν λέξιν, ρίπτοντες τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἔδαφος. Ἦσαν ὑπήκοοι ὡς στρατιῶται ἐνώπιον τοῦ συνταγματάρχου των. Ἡ Ἄννη τότε ἐμανδάλωσε τὴν θύραν ἐσωτερικῶς.

— Τὰ καϋμένα τὰ παιδιά!... τί εὐπειθεῖς καὶ καλοανατεθραμμένοι νέοι εἶνε!... Ἔχεις καὶ τουλόγουσου κυρία ὅμως ἕνα ὁρμητικὸν καὶ ἀποφασιστικὸν ὕφος, ἐπρόφερεν ὁ ἱππότης ὅλος ἔκθαμβος καὶ ἀποριῶν εἰς τὸ εὐάγωγον τῶν νέων.

Ὁ κ. Σκοπελίδης ἔλαβε μίαν ἐφημερίδα πρὸς ἀνάγνωσιν.

Καταβαίνοντες εἰς νὸ μαγειρεῖον, ὁ Τὼμ ἐζήτησεν ὀλίγον πρόγευμα ἢ μᾶλλον γεῦμα πρὶν ἀπέλθῃ εἰς τὴν κλίνην, ὁ δὲ Γεώργιος ἐρεθισμένος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του λέγει πρὸς τοῦτον ἀποτόμως.

— Δὲν γνωρίζω τί ἤθελες νὰ ζητήσῃς νὰ παίξῃς! Ὁλόκληρον τὴν χθὲς νύκτα καὶ σήμερον ἔπαιζες βιλιάρδον. Ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν κλίνην ν' ἀναπαυθῇς ἦλθες καὶ μ' ἐχάλασες τὸ παιγνίδι... ἐκέρδιζα τρεῖς ἥμισυ λίρας καὶ μ' ἐχρειάζοντο ἀκόμη δύο τρεῖς μ' ἐκείναις ὅπου τοῦ ἐπῆρα χθὲς νὰ κάμω μίαν καλὴν φορεσίαν ἐνδύματα... καὶ ἀγοράσω ἓν χρυσοῦν δακτυλίδιον.

— Ναί! νομίζεις πῶς θὰ μᾶς ἀφίνῃ κάθε ἡμέρα νὰ τὸν ἐκστραγγίζωμεν οὕτω, ἡ ἀδελφή... ἐκείνη τὸν θέλει διὰ τὸν ἑαυτόν της. Καὶ ἂν πραγματικῶς τὸν παραζαλίσωμεν θὰ μᾶς πέμψῃ ὅλους εἰς τὸν οἶκον τῆς Κένζιγκτω καὶ θὰ μείνουν ἐδῶ μόνοι των οἱ δύο.

— Εἰς τοῦτο δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶπεν ἡ πότνια μήτηρ ἀναστενάζουσα. Εἶσθε καὶ οἱ δύο μωροί! ἅπαξ ἐκεῖ θὰ μᾶς δίδῃ πέντε λίρας τὴν ἑβδομάδα καὶ ἀπ' αὐτὰς θὰ ζοῦμεν λαὶ ἐνδυόμεθα ὅλοι. Πρέπει νὰ κάμνετε τὰ δυνατά σας νὰ εὐχαριστῆτε τὴν Ἄννην εἰς ὅτι θέλει καὶ ὡς καλὰ παιδιὰ νὰ τὰν ὑπακούετε.... ἀκοῦς Τώμ;

— Ἀκούω Μάνα! πλὴν ποῖος ἔχει νὰ μὲ πληρώσῃ τριάκοντα λίρας ὅπου ἔχασα ἀπόψε... ποτὲ δὲν ἐνθυμοῦμαι τοιαύτην διαλοκαταδρομήν, ἔχασα τὰς σαράντα ποῦ μ' ἐπερίσσευαν καὶ ἄλλας τριάντα ἂν δὲν τὰς πληρώσῃ ἡ ἀδελφὴ θὰ τας ζητήσω κρυφὰ ἀπὸ τὸν Ἱππότην... εἶνε τόσον γενναῖος ἀκούω εἶνε φορτωμένος χρυσοῦ.

— Ἄλλας τριάκοντα ἔχασες Τώμ! τοῦτο εἶνε φρικτόν... νὰ ἰδῇς πῶς ἡ Ἄννη δὲν θὰ τὰς πληρώσῃ κατὴν φορὰν ταύτην θ' ἀκολουθήσῃ φρικτὴ ρῆξις... τόσον τὴν γδέρνεις κάθε ἡμέραν ὅπου πλέον δὲν τῆς περισσεύει τίποτε νὰ μὲ δώσῃ νὰ κάμω ἓν φόρεμα... βέβαια δὲν θὰ τὰς πληρώσῃ...

— Μάλιστα! εἰξεύρει καλλίτερα εἶμαι ὁ τῶν ἀπορρήτων της καὶ θέλει.

Ζωηρῶς εἶπεν οὗτος μετὰ διαβολικοῦ μειδιάματος.

— Ποῖον ἔχει ἄρα εἰσόδημα οὗτος ὁ ἱππότης; πόσον ἤθελα νὰ γνωρίζω ὁ Γεώργιος ἠρώτησεν. συμμεριζόμενος τὸ γεῦμα τοῦ Τὼμ μετὰ πλείονος ἐκείνου ὀρέξεως.

— Ἡ Ἄννη λέγει ὅτι ἔχει δέκα ἕως δώδεκα χιλιάδας λίρας κατ' ἔτος εἶπεν ἡ μήτηρ.., ἀλλὰ τίς δύναται νὰ τὴν πιστεύσῃ ..

(Ἀκολουθεῖ)

125

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΗΤΟΙ
Η ΥΛΗ ΚΑΙ ΤΟ ΑΪΛΟΝ

Ἀλληγορικὴ καὶ παραβολικὴ εἰκὼν τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος.

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΙΣ ΠΕΝΤΕ ΤΟΜΟΥΣ
Ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ—ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Ὁ Διάβολος μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ ὑπόγειον δωμάτιον τοῦ στοιχειοθέτου Γεωργίου Φρουρίδη. Συνδιάλεξις αὐτοῦ καὶ τοῦ κ. Ἀπέλπιδος περὶ τῆς τιμιότητος καὶ τῆς θρησκείας. Σκέψεις τοῦ Διαβόλου περὶ τῆς τιμιότητος καὶ τοῦ θρήσκου τῶν ὑπηρετριῶν.

τὸ ὑλικὸν τοῦ κ. Ἐντίμογλου... ἀλλὰ κυρὰ Εὐρώπη σᾶς ἔφερον ἐνταῦθα ὅπως ἀκροασθῆτε τὴν συνδιάλεξίν των, πρὶν προβῶ εἰς τὴν ἐξήγησιν πῶς ἡ ὑπηρεσία, ἡ κοινωνία, ὁ λαός, τὸ ἔθνος εἶνε τέσσαρα διαφορετικὰ πράγματα ἐν Ἑλλάδι καὶ πῶς ἡ κοινωνία διαφθείρει τὴν ὑπηρεσίαν εἶπεν ὁ Διάβολος φαινόμενος μικρὸν σύννους παρὰ τὸ σύνηθες ὕφος του.

— Δὲν σοῦ φαίνεται Γιῶργο πῶς οἱ ἐλληᾶς καὶ τὸ ψωμὶ ὅπου τρώγομεν μὲ τόσην ὄρεξιν εἶνε γλυκύτεραι καὶ ὑγιεέστεραι ἀπὸ τὰ πολυειδῆ φαγητὰ τῆς τραπέζης τοῦ κ. Δαναοῦ ;.... Μίαν ἡμέραν ἐπῆγα εἰς τὸν οἶκόν του δι' ἕν ἀντίγραφον ὅπου μὲ ἐπεφόρτισε καὶ εὗρον τὴν οἰκογένειαν εἰς τὴν τράπεζαν. Μὲ προσκάλεσαν νὰ καθήσω. Ἐντρεπόμην !... ἀλλὰ ἐπέμενον καὶ ἐκάθησα. Μὲ ἐτοποθέτησαν ἐγγὺς τῆς Ἀγγλίδος δεσποινίδος Μάκ—Φερλὰνδ τῆς γκουβερνάντας του... ὁποῖον θεῖον πλάσμα. . ἦτο τόσον ἀφελὴς μὲ ἐμὲ αὕτη ἡ Τζέην—Μέκφερλανδ ὅπου δὲν ἔβλεπον τὴν ὥραν πότε νὰ φύγω... μοῦ ἐφάνη ὡς νὰ μοῦ ἀκουμποῦσε τὸ γόνατό της στὸ δικό μου εἶχαν τόσα πιάτα φαγητῶν διὰ τὸ καθημερινόντων καὶ μὲ ἐστενοχώρησαν νὰ φάγω ἀπὸ ὅλα, εἶχον τρομερὰν ὄρεξιν ! ἔραγα καὶ ἔπια ὡς ἀνόητος. Ὅταν ἐξῆλθον του οἴκου δὲν ἔβλεπον ἐνώπιόν μου ἀπὸ τὰ κρασιὰ καὶ ὅταν ἦλθον εἰς τὸ σπίτι ἔπεσα εἰς τὸ κρεββάτι ὡς μεθυσμένος. Τὸ καλὸν ἦτο, ὅτι ἡ Κατήγκα μου ἦτο εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἂν μὲ ἔβλεπε ἤθελε διὰ παττὸς μὲ συγχαθῆ. Ἀλλὰ τί κακὸ ἔπαθα. Ἐκοιμήθην διὰ δύο τρεῖς ὥρας καὶ ἔπειτα ἐξύπνησα μὲ ἕνα ξερατό !..... Θεέ μου τί πρᾶγμα ἦτο ἐκεῖνο ; ἤμην ἄρρωστος διὰ τρεῖς ἡμέρας καὶ τόσον ὠχρὸς ὅπου ὅποιος μὲ ἔβλεπεν μὲ ἠρώτα ἐὰν ἤμην ἀσθενής... εἶνε τώρα τρία ἔτη ὅπου καθ' ἑκάστην γευματίζω καὶ δειπνῶ μὲ ἐλῆές ἢ τυρὶ καὶ κρομύδια ποτὲ δὲν μὲ συνέβη τοιοῦτον τι..... πολλάκις εἰς τὴν κλθισιὰν τρώγω ἑκατὸ ἐλῆὲς καὶ δύο ὠμὰ κρομμύδια στὸ λαδόξυδο καὶ ποτὲ δὲν ὑποφέρω τὸ ἐλάχιστον ἔλεγεν ὁ κ. Ἄπελπις.

— Ἐγὼ καθ' ἑκάστην κάμνω τὸ γεῦμά μου μὲ ἐλιὲς σαρδέλες, καὶ λαδόξυδο καμμιὰ φορὰ κανένα σκουμπρί, καὶ δύο φορὰς τὴν ἑβδομάδα ἀγοράζω ἀπὸ ἕνα μαγειρείο γνωστό μου δύο σκοτάκια τηγανισμένα ἢ τίποτε σμαριδοῦλες καὶ σὲ βεβαιῶ ποτὲ δὲν ἠσθένησα οὔτε αὐτοκράτορας τρώγει μὲ περισσότερη ὄρεξι. Εἶμαι ὡς τὸ λεοντάρι δυνατός, ὅλο νεῦρο, εἶπεν ὁ Γεώργιος Φρουρίδης ὅστις ἦτο νέος μᾶλλον ἰσχνὸς ἀλλὰ νευρώδης καὶ εὔζωνος. Ἀμφότεροι δὲ νέοι ὡραῖοι τύπου ἑλληνικοῦ.

— Ὁποῖοι γαστρολάτραι οὗτοι οἱ πλούσιοι καϊμένε Γιώργο ! φαίνεται συνειθίζουν τὴν κοιλιάν των εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ φαγητὰ διὰ τοῦτο καὶ παχαίνουν ἀλλὰ τὸ πάχος αὐτὸ εἶνε ὅλο ψεύτικη ὑγεία. Αὐτὸς ὁ κὺρ Δαναὸς ἔγεινε ὡς τὸ βουβάλι παχύς ... θὰ ἐξοδεύει τοὐλάχιστον ἑκατὸ δραχμὰς τὴν ἡμέραν εἰς τὸ φαγητὸν τοῦ σπιτιοῦ του. Πάλιν καλά!... Ἀλλὰ ποῦ νὰ μετρηθῆ μὲ τοὺς γαστρολάτρας τῆς Ρώμης ; μὲ τὸν Βιτέλλιον, τὸν Λούκουλον τὸν Ἀπίκιον... Ἀκοὺς ἐκεῖ ἐκεῖνος ὁ τρελλὸς ὁ Ἀπίκιος ηὐτοκτόνησε διότι ἐκεῖ ὅπου ἐξώδευσε διὰ τὴν τράπεζαν του 5,000,000 φράγκα κατ' ἔτος δὲν τοῦ ἔμεινεν εἰμὴ μόνον 500,000... φαίνεται θὰ εἶχε εἰς τὸ γεῦμα του καθ' ἑκάστην τὴν ἡμισείαν Ρώμην.

— Σὰν παραμύθι μοῦ φαίνεται λίγο.... σήμερον οὔτε αὐτοκράτορες δὲν ἐξοδεύονν τόσα.... τί φαγητὰ καὶ πόσα στόματα μποροῦσαν νὰ ρουφήσουν 5,000,000 φράγκα... τί εἰσόδημα !... ποῖον τὸ κεφάλαιον ;

— Οἱ γαστρολάται οὗτοι ἦσαν πλουσιώτεροι ἀπὸ πολλοὺς βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορας τῆς σήμερον. Εἶχον φέρει εἰς Ρώμην τὰ πλούτη τῆς κατακτηθείσης Ἀσίας. Ἀλλ' ὁ Ἡλιογάβαλος καὶ Δημητιανὸς δὲν ὤθησεν τὴν γαστρολατρείαν του μέχρι τῆς θηριοδίας καὶ ἀηδείας ; τρέφοντες τὰς μουρούνας των μὲ ἀνθρώπινα κρέατα διὰ νὰ τὰς παχύνουν ; . . . τοῦτο οὔτε οἱ ἀνθρωποφάγοι τὸ ἔκαμον.

— Ἂν ἐπρόκειτο νὰ γίνω πλούσιος ὅπως ἀρχίσω τὸν βίον τοῦτον καλλίτερον νὰ μείνω εἰς ὅλον τὸν βίον μου καθὼς εἶμαι πτωχὸς καὶ ὑγιής . . . Τί βγῆκε ; ὅτι βάλλεις μένει εἰς τὴν κοιλιάν σου. χάνεται καὶ ὅτι βάλλεις μέσα εἰς τὸ μυαλό σου μένει τουλάχιστον τὸ μεγαλήτερον μέρος. Τώρα νὰ ἴδωμεν πῶς δυνάμεθα νὰ ἀρχήσωμεν τὴν Ἐφημερίδα καὶ τότε ἐπὶ τὸν Δαναὸν καὶ τοὺς ὁμοίους του πλουσίους μὲ μίαν κονδυλιὰν τοὺς ἔχομεν εἰς τὰ ποδάρια μας.

— Ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ 400—500 δραχμὰς διὰ νὰ κάμωμεν τὴν Ἐφημερίδα. . . ποῦ θὰ τας εὕρωμεν ;

— Δὲν δύναται νὰ εὕρης ἄλλον ἕνα στοιχειωθέτην νὰ τοῦ δώσωμεν ἓν μερίδιον νὰ στοιχειώθετῆ . . . οἱ δύο σας προφθάνετε τὴν στοιχειοθέτησιν . . . δὲν τὴν προφθάνετε ; ἐγὼ θὰ προφθάσω τὴν σύνταξίν της.

— Πολὺ καλὰ ! . . . ἀλλὰ ποῦ στοιχεῖα ; . . . δὲν ἐννοεῖς βέβαια νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ στοιχεῖα τοῦ τυπογραφείου, τὸ μελάνι τοῦ τυπογραφείου καὶ τὸ πιεστήριον τοῦ τυπογραφείου κρυφὰ καὶ ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ κ, Ἐντίμογλου ;

— Εἶναι ἁμάρτημα τοῦτο ; βέβαια εἶνε ἀπὸ τὰ μικρὰ ἁμαρτήματα· ἀλλὰ δὲν κολάζεται διὰ τοῦτο ἡ ψυχή. Ἔπειτα ὅταν κερδήσωμεν μὲ τὴν ἐφημερίδα βάστα λογαριασμὸν καὶ τὸν πληρώνομεν μὲ τὸ παραπάνω . . . Ἐκεῖνο μόλις δημοσιευθῆ τὸ πρῶτον φύλλον καὶ θ' ἀρχήσωμεν νὰ εἰσπράττωμεν . . . λοιπὸν πληρώνεις ἀμέσως τὸν κ. Ἐντιμόπουλον, τὴν πρώτην ἡμέρα . . .

— Ἀλλὰ τὸ χαρτί :

— Πόσα φύλλα θὰ τραβίξης.

— Τουλάχιστον χίλια

— Ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ μίαν δεσμίδα χαρτὶ . , . ἑπτὰ δραχμαὶ τὴν ἡμέρα.

— Ἔ ! καλὰ χίλια φύλλα ἀπὸ μίαν πεντάρα κάμνουν 50 δραχμαὶ θὰ πάρῃ τὸ πρακτορεῖον τὰς 20 μένουν 30. Πλήρωσε τὰς 15 χαρτὶ μελλάνι καὶ χρῆσιν τῶν στοιχείων θα μείνουν εἰς τοὺς τρεῖς ἀπὸ πέντε δραχμαὶ τὴν ἡμέραν τὸν καθ' ἕνα κάμνουν 150 τὸν μῆνα καὶ 80 ποῦ εἶνε ὁ μισθός μας 230. Ἔτζι μπορεῖ τις νὰ ζήσῃ ὡς πρίγγιψ ἄλλα δὲν πρέπει κανένας νὰ μάθῃ τας ἀρχας ὅτι ἡμεῖς βγένομεν τὴν ἐφημερίδα ὅταν στερεωθῆ τότε μάλιστα.

— Εἰπέ μου φίλε Ἄπελπις . . . ἂν ἦσο εἰς τὴν θέσιν μου μετεχειρίζεσο τα στοιχεῖα τὴν μελάνην καὶ τὸ πιεστήριον τοῦ κ. Ἐντίμογλου ἄνευ τῆς ἀδείας του ἄνευ τῆς γνώσεώς σου ;

— Ποτέ ! . . . δὲν θά τολμοῦσι οὔτε τὸ καίρι μου οὔτε τὸ μιαλόν μου νὰ ἔκανε τοιοῦτον πρᾶγμα.

— Διατί λοιπὸν μὲ συμβουλεύεις καὶ παρακινεῖς νὰ κάμω τοῦτο ;

— Δὲν σὲ συμβουλεύω οὔτε παρακινῶ Γεῶργο μου ἠθέλησα μόνον νὰ πληροφορηθῶ ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ.

— Καὶ ἐὰν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ μὲ πέρνης ὅτι δὲν ἔχω κόκον θρησκείας, δὲν ἔχω φόβον Θεοῦ δὲν ἔχω κόκκον συνειδήσεως καὶ ὅτι διά τὸ τίποτα ἢ διά τά ἑκατομμύρια ὅλαα ὐτῶντῶν πλουσίων θὰκολάσω τὴν ψυχήν μου καὶ παραδώσω αὐτὴν εἰς τὸν Διάβολον ;

— Ὁποίαν ἀπέχθειαν ἔχουν εἰς ἐμὲ Κυρά Εὐρώπη οὗτοι οἱ ἀγαθοὶ θνητοί. Καὶ ποῦ νὰ γνωρίζουν ὅτι συχνά ἐγὼ εἶμαι ὅπου κάμνω τὴν τύχην των ὠθῶν κανένα ἀπὸ τοὺς κολασμένους πλουσίους μου ἀπὸ τοὺς κακοήθεις μου ὑπαλλήλους ἐνώπιόν των οἵτινες δι' ἓν καπρίτζιο τοὺς βοηθοῦσιν εἶπεν ὁ Διάβολος.

— Μὴ μὲ παραξηγεῖς ἀδελφέ !... εἶνε ἄλλος ὅπου νὰ ἔχῃ μεγαλείτερον φόβον τοῦ θεοῦ καὶ τῆς κολάσεως ἀπ' ἐμέ. Ἐζήτησα μόνον νὰ ἴδω ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ ἐργασθῶμεν τιμίως καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ χριστοῦ καὶ τῆς παναγίας καὶ μὲ τὸ ἀζημίωτον τοῦ κ. Ἐντίμογλου .... μήπως δὲν γνωρίζω τί τζιγκούνης εἶνε ;... ἀλλὰ ἀφοῦ γίνεται ζητησέτου λοιπὸν τὴν ἄδειαν. καὶ προτεινέτου ὅτι τὸν πληρώνομεν κάθε βράδυ ἅμα μᾶς πληρώση τὸ πρακτορεῖον.... θὰ μᾶς δόσῃ μόνον ὀλίγων ὡρῶν πίστωσιν.

— Ποτὲ δὲ ὅλον τὸν κόσμον ! δὲν προτείνω τοιοῦτον τι κύριε Ἄπελπη.

— Διατί ;

— Διότι ποτὲ δὲν θὰ μοῦ δόσῃ τὴν ἄδειαν. Πρῶτον διότι φοβεῖται πῶς θὰ μὲ χάσῃ διὰ παντός, δεύτερον διότι θὰ νομίζῃ ὅτι θὰ ἀφοσιωθῶ εἰς τὴν στοιχειοθέτησιν τῆς ἐφημερίδος καὶ παραμελήσω τὴν ἰδικήν του δουλειαν. Ποτὲ δὲν θὰ πιστεύσῃ ὅτι θὰ στοιχειωθετῶ τὰς ὥρας τῆς ἀργίας μου.... ἔπειτα ὁσάκις δὲν ἔχω ἐργασίαν ἐγὼ κάθημαι εἰς τὸ μαγαζὶ καὶ πωλῶ τὰ βιβλία του ὅταν οὗτος βγαίνει ἔξω.

— Καὶ τί βιβλία ἔχει ;

— Νὰ τυπώνῃ γραμματικάς, τὸν καζαμία, τοῦ γαϊδάρου τὴν φυλλάδα τὸν μπερτόδουλο καὶ μπερτολδίνο τὴν χαλιμᾶ... ὅλα αὐτὰ εἶνε ἐφθινὰ καὶ καθημερινῶς ἀγοράζονται!... ἔχει χιλιάδας ἀπὸ αὐτά...

— Τὰ μετρὰ κάθε φορὰ ὅπου τὰ παραδίδῃ εἰς τὰ χαιριά σου ; τὰ μετρᾶ ὅταν ἐπιστρέφει εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον καὶ τοῦ τὰ παραδίδεις ;

— Μὰ τί θέλεις νὰ μὲ κοροϊδέψεις ; ἐκεῖνο διὰ νὰ μετρήσῃ ὅτι ἔχει εἰς τὸ βιάλιοπωλεῖον του δὲν φθάνουν δύο ἡμέρες... εἶδες τὰ ράφια πῶς εἶνε παραγεμισμένα ;

— Ὥστε σὺ ἂν θέλῃς εἰμπορεῖς νὰ τοῦ πέρνεις καὶ πωλεῖς διὰ λογαριασμόν σου πέντε καὶ δέκα φυλλάδες καθημερινῶς ἤγουν τρεῖς τέσσαρας δραχμάς, ἀπὸ ὅλα τὰ εἴδῃ καὶ ποτὲ μὴ τὸ πέρνῃ χαμπάρι.

— Ἀναμφιβόλως ! ἀλλὰ ποῖος πάγει νὰ κολασθῆ διὰ παντὸς διὰ πέντε δέκα φυλλάδες ;... τὸ κάνει κανεὶς ἄλλος γιὰ νὰ τὸ κάμω καὶ ἐγώ ; τὸ κάνει κανεὶς ἄλλος διὰ ἑκατὸ χιλιάδες φυλλάδες ; ἔπειτα πῶς θὰ ξαγορευθῆς ; πῶς θὰ μεταλάβεις ; πῶς θὰ κλείσῃς 'μάτι τὴν νύκτα... τί ὀνείρατα θὰ βλέπεις ; θὰ φρονεῖς κάθε στιγμὴ ὅτι ὁ Διάβολος ἦλθε καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ προσκέφαλόν σου... τώρα εἰμπορεῖς καὶ νὰ σὲ συλλάβῃ ὁ κύρ. Ἐντίμογλους καὶ σὲ δόσῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Μολονότι τοῦτο εἶνε τίποτε ἐμπρὸς εἰς τὴν κόλασιν καὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Κυρίου μολονότι μιᾶ φορὰ στὴν ἀστυνομίαν χανεσαι καὶ ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον... ἀκοῦς ἐνεῖ δι' ὀλίγαι φυλλάδες ἢ δι' ὅλα τὰ μπριλλάντια τοῦ κόσμου νὰ χάνῃς τὸν παρόντα καὶ τὴν αἰώνιον ζωήν. . πῶ ! πῶ ! φουρτοῦνα τοῦ παλαβοῦ ποῦ βάλει τέτοια ἄτιμα πράγματα εἰς τὸν νοῦν του...

— Ἀκούεις κυρὰ Εὐρώπη ! δὲν σᾶς εἶπον ὅτι ὁ κάτω λαὸς εἶνε εἰλικρινὴς εἰς τὴν θρησκείαν του ;... ὅλος ὁ ἐργατικὸς κόσμος οὕτω σκέπτεται καὶ οὕτω ζεῖ. Διατρέξατε ὅλας τάς τάξεις του, ὅλα τὰ χωριὰ τῆς Ἑλλάδος θὰ ἀκούσητε τὴν αὐτὴν γλῶσσαν, τὰ αὐτὰ αἰσθήματα διότι μὲ αὐτὰ ἀνετράφει, αὐτὰ πιστεύει καὶ μὲ αὐτὰ ζῆ. Δὲν ἐδιεφθάρει ἔτι. Καμμίαν φορὰν εὑρίσκεται ὑπηρέτριαν κλέπτουσα μίαν ἢ δύο δεκάρας ὅταν ὑπάγει νὰ ἀγοράσῃ τρόφημα καὶ ὅμως δὲν ἐγγίζῃ μπριλλάντια ἐὰν τῆς ἀφήσῃς ἐπὶ τοῦ τραπεζίου τοῦ κοιτῶνος σου, διότι οἱ πνευματικοὶ ὅπως ἀπαγορεύσουν τὰς μεγάλας ἀμορτίας καὶ μεγάγας κλοπὰς συγχωροῦσι εἰς τὴν ἐξομολόγησιν τὰς μικροκλοπὰς αὐτάς. Συγχωροῦσι καὶ ἐπιτρέπουσι καὶ τὰς ἐργολαβίας τῶν ὑπηρετριῶν διότι οἱ Ἅγιοι οὗτοι πατέρες πρῶτοι τὰς νοστιμεύουνται καὶ τὰς θέτουσιν εἰς ἐφαρμογήν ! Δὲν εἶνε ὑπηρέτρια μὴ ἔχουσα ἀγαπητικόν, τινὲς αὐτῶν παραδίδονται διὰ πέντε δέκα μήνας πρὸς ἕνα ἄνδρα καὶ τὸν ὀνομάζουν σύζυγον φέρουσαι τὸ ὄνομά του· τὸν φέρουσι ἐντὸς τοῦ οἴκου φρνερά ὡς ἐδελφὸν ἐξάδελφον ἀνεψιὸν στενόν συγγενῆ ἢ καὶ σύζυγον τὸν ἀλλάζουν. Ἄλλαι πάλιν δὲν εὐχαριστοῦνται μὲ ἕνα. Ἔχουν δύο καὶ τρεῖς ἐραστάς ὅπως σθέσουν τὴν σωματικήν των δίψαν φρονοῦσαι ὅτι τοῦτο εἶνε μικροτέρα ἁμαρτία ἢ νὰ νυμφευθῶσι καὶ ἐκ φυσικῆς ἀνάγκης φενακίζουσι τὸν σύζυγόν των.

Καὶ ὅμως νηστεύουν, πηγαίνουν εἰς τὰς ἐκκλησίας ἀνάπτουν τὸ κηρί των ἐξομολογοῦνται. καὶ μεταλαμβάνωσιν συγχρόνως μὲ τά νόθά των μὲ ὅλην τὴν θερμότητά καὶ εἰλικρίνειαν τῆς θρησκείας τρέμουσαι μὴ παραμελήσουν τὰ θρησκευτικά των καθήκοντα μὴ κολασθῶσι. Τά αὐστηρά καί τραγικά ἔθιμα ἐξέλειπαν ἐκ τῆς χώρας. Οὕτω βγέπετε οἱ νέοι διαφθορεῖς δυστυχῶς τάς ἐδίδαξαν. Τάς ἐδίδαξαν ὅτι οὐ μόνον δὲν εἶνε ἁμάρτημα ἡ μσιχεία, ἀλλ' ὅτι ἡ γυνὴ ἔχει ἱερὸν καὶ οἰκογενειακὸν καθῆκον νά εὐχαριστῇ τὸν ἄνδρα δι' ὃ καὶ περιμένε τὴν ἀμοιβήν της εἰς τοῦτον ἢ τὸν ἄλλον κόσμον.

Εἰς πολλὰς περιστάσεις μία ὑπηρέτρια πρὶν εἰσέλθηι ἐντός οἰκογενείας συμφωνῆ ἀφελέστατα μετά τοῦ κυρίου τῆς οἰκογενείας ἢ καὶ μετά τῆς κυρίας δύο εἰδῶν μισθούς. Ἕνα ὅπως εἶνε ἁπλῆ ὑπηρέτρια καὶ ἄλλον νά εἶνε συγχρόνως διδασκάλισσα πρός τοὺς μαλακιζομένους μείρακάς της. Βλέπετε κυρά Εὐρώπη ἀφοῦ οἱ γονεῖς γίνονται οἱ διαφθορεῖς, ὅπως σώσουν τὴν ὑγείαν τῶν τέκνων των ἀδιάφορον ἐάν τά τέκνα των νοθοποιήσουν. Σπανίως εὑρίσκεται μία μητέρα μὲ καρδίαν νά περιθάλψῃ τά νόθα ἐγκονάκια της. Γίνεται πρώτη παραβάτης τῆς ἑβδόμης ἐντολῆς τοῦ Μωϋσέως, διά τίνα λοιπὸν λόγον καὶ ἡ ἀμαθὴς καὶ ἀγράμματος ὑπηρέτρια νά μὴ κάμῃ τὸ μέρος της ; Καὶ ὅμως ἡ ὑπηρέτρια αὕτη οὔτε κλέπτης, οὔτε ψεύδεται εἶνε θεσαυρὸς τοῦ οἴκου εἰς τὴν καθαριότητα καὶ τιμιότητα καὶ οἰκονομίαν, προθυμοποιουλένη καὶ προσφερομένη νά πληρώνῃ ἐκ τοῦ μισθοῦ της. ὅτι ἔθραυσεν. ὅτι ἐχάθη.

Συχνά δωρίζει ὅσα χρήματα ἐκέρδησε ἐκ τῆς βαρείας ἐργασίας της ὅλους τοὺς μισθούς της εἰς τὸν πρῶτον στρατιώτην, εἰς τὸν πρῶτον παληάνθρωπον πρός τὸν ὁποῖον ἔδωκε τὴν καρδίαν της καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς κυρίους της ὅταν ἡ τύχη τοὺς ἐγκαταλείπει . . . Ἐννοεῖτε Κυρά Εὐρώπη οὗτος εἶνε ὁ πρῶτος βαθμὸς τῆς διαφθορᾶς τῆς ἀγαθῆς φύσεως τῶν κάτω τούτων στρωμάτων καὶ ἐκ τούτου θὰ πηγάσουν ἄλλοι σπουδαιότεροι βαθμοὶ διαφθορᾶς τοὺς ὁποίους πρέπει νά προλάβωμεν διά τῆς ἐπαναστάσεως. Δὲν τάς ἐδίδαξαν καλλήτερα, καὶ δὲν ἐφρόντισαν ἢ φροντίζουν νά περιστείλωσι τὸ κακόν. Πιστεύσατέ μοι ἐκ τῶν ὑπηρετριῶν θά πηγάσουν πολλά καὶ μεγάλα ἐγκλήματα εἰς τὴν φατριασμένην φανατικῶς αὐτὴν χώραν.

(ἀκολουθεῖ)